ԺԸ. ՏԱՐԻ ԹԻՒ 3847 — ՀՈԿՏԵՄԲԵՐ 29/10 ՆՈՅԵՄԲԵՐ 1898 — 26 ՁԻՄԱԶԻԼ Ա. ԹՎԸՐ 1316 — ՀԻՆԳՇԱԲԹԻ

جريدهٔ اداريه سی غزته (كلوب) دده‌لغ دده‌لرى

Նամակ կամ որ եւ է գրութիւն պէտք է ուղղել
ԱՐԵՒԵԼՔ ՕՐԱԹԵՐԹԻ
ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԵԱՆ
ՊՈԼԻՍ, Գալաթիա, Նորատունկեան խան

Les annonces sont reçues
à la Direction du Journal "AREVELK"
Galata, CONSTANTINOPLE.

20 ՓԱՐԱ

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ

ՔԱԶԱՑԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Պոլսոյ եւ գաւառներու համար՝ տարեկան. 140 Ղրս
» » » վեցամսեայ. 70 »
» » » եռամսեայ. 40 »
Օտար երկիրներու համար տարեկան. 40 Ֆրք
» » » վեցամսեայ. 20 »
Դրամի փոխարէն դրամի փուլ կ'ընդունուի, 115 դրուշի փուլը 100 դրուշի հաշուով։
Տեղական թղթակցի ծախքը բաժանորդագիրեն կը վերադրուի։
Ծանուցմանց համար պէտք է դիմել ուղղակի խմբագրատուն։

20 ՓԱՐԱ

ՇՐՋԱՆԱՒԱՐՏՆԵՐԸ

Երկուշաբթի օրը, Պարիսրքարանի մէջ կատարուած կրթական համեստ հանդէսը երեւան բերաւ մայրաքաղաքիս ազգ. նախակրթարաններուն միամեայ հունձքը, որուն վրայ բարգուած էր նաեւ 1897ի չրջանէն ալ։ Բերա, Օրթագիւղ, Եամլըճա, Մաքրիգիւղ և Գատրգիւղ «ընծայեցին» 35 շրջանաւարտ որոնց 31ը ազջիկ և 4ը միայն մանչ։ Պէշիքթաշ ալ, նախորդ տարիէն, ունեցած էր 5 շրջանաւարտ, երեքը ազջիկ և երկուքը մանչ։

Առաջին անգամ որ ծանուցուեցաւ այս արդիւնքը, շրջանաւարտներու քննիչ ծանձնաժողովին աշխատութեանց աւարտման առթիւ, ենթադրաբար մեկնութիւն մը տուինք ազջիկներու թիւին այս անհամեմատ առաւելութեանը՝ որ սակայն, անկեղծապէս խօսելով, անմեկնելի կը մնայ միշտ։ Մ. Պարոյրեան Հայրը, որ անձամբ բաշխեց վկայականները, ցաւ յայտնեց է մանչերու թիւին սակաւութեանը համար։ Բառասունէն եօթը միայն։ Հետաքրքրական էր գիտնալ այս նորօրինակ երեւոյթին իսկական պատճառը։ Արդեօք անոր համար որ, իգական սեռի գաստիարակութեան վրայ գրուելով ու խօսուելով արակնը բարձիթողի ընելու տկարութիւնը կ'ունենանք։ Մենզքները իրենց զաւակները ժամ առաջ գործի դնելու եռանդով, կը հանեն եղեր գպրոցէն, առանց սպասելու որ շրջաննին աւարտեն։ կարելի չէ սակայն որ հարիւր ծնողքին ուշադրութիւնը այս վարմունքը ունեցած ըլլայ, —ինչպէս պիտի ենթադրուէր՝ եթէ 40 շրջանաւարտներէն 34ը աղջիկ ըլլալուն գաղտնիքը ատոր մէջ փնտռէինք։ Եւ յետոյ, թաղային գպրոցները լեցուն են դեռ աշակերտներով որոնք աշակերտուհիներու թիւէն վար չեն մնար, եթէ աւելի ալ չեն։

Ուրեմն ուրիշ պատճառ մը կամ պատճառներ կան, ուսումնասիրուելու և հրապարակուելու կարօտ, զոր ամէնէն աւելի Ուսումնական Խորհուրդը ձեռնհասութիւն ունի կատարելու։ Թաղային վէճերու կամ վարժարանական խնդիրներու չափ, որոնք այս կամ այն անգամին կը յանձնուին նախաքննութեան համար, կարեւորութեան արժանի է այս խընդիրը։ և եթէ ոչ Խորհուրդը պաշտօնապէս, դէթ անոր առնչապետը որ ուսումնասիրող ու գործնական միտք մը ունի, կամ մէկ-երկու անդամները, յանձն առնէին այս հոգը և արդիւնքը պարզէին հանրութեան։ Մեր գպրոցական ու ընտանեկան կեանքին հետ անմիջական կապ ունի այս հարցը։ գուցէ անոր ներքեւ ծածկուած պիտի գտնենք արական վարժարաններուն յաստուկ յոռի մէթոտներ որոնցմէ զերծ են իգականները, կամ առանին կեանքի, ծնողքներու վերաբերող թերութիւններ որոնց գարման տանիլ պէտք է։

Յետոյ, կու գայ թաղերու միջեան խնդիրը։ Ինչո՞ւ Պէշիկթաշ, Գատրգիւղ, Մաքրիգիւղ, Եամլըճա, Օրթագիւղ ու Բերա շրջանաւարտ ուղարկեն, և Սկիւտար, Գուզկաբու, Կէտիկ փաշա՝ ոչ նուազ բազմամարդ ու կարեւոր թաղեր՝ և անոնցմէ անմիջապէս եաքը եկող երկրորդական գիւղեր զուրկ մնան այդ կրթական յաջողութենէն։ Անոնք ալ դպրոցներ և ուսուցչական խումբեր ունին և իրենց տնտկիներուն ներած չափովը գրամ կը ծախսեն։ Առաջին երեքէն մնացուանգ, 1897 և 1898 տարիներուն մէջ շրջանաւարտներու բացակայութիւնը ուշադրութեան արժանի է։

Ատեն մը, երբ ամէն թաղ ինք իր մէջ կը կատարէր իր մրցանակաբաշխութիւնները և կրցածին կամ ուզածին չափ շրջանաւարտներ կը հանէր, առաջ էր անոնց թիւը։ Պէյքթաշ, Պօյաճըգիւղի ու Գասըմ-փաշայի պէս պզտիկ թաղերու նախակրթարաններն անգամ կ'ունենային իրենց շրջանաւարտները։ կազմական կանոնագրին հաստատումը ու գործադրութիւնը եկաւ սահման մը դնել այս ինքնակոչ վկայագրներուն, տեսակ մը քոնդրոլ հաստատելով Պոլսոյ արուարձաններուն կրթական գործունէութեանը վրայ։ և ամէն քոնդրոլի պէս, իրականը ու ճշմարիտը իրենց բուն չափով ու արժէքով երեւան բերաւ։

Ուրեմն երկու կէտեր կը մնան լուսաբանուելու և ճշդուելու կարօտ։

Այս վերապահումէն զատ, —որ առայժմ հետաքրքրութեան ու հոգածութեան սահմանին մէջ կը մնայ և ոչ թէ քննադատութեան, — երկուշաբթի օրուան կրթական հանդէսը գոհունակ տպաւորութիւն մը կը թողու ընդհանուր կերպով։ Պատրիարքարանի պատմական հին ու մեծաւուր սրահին մէջ քառասուն շրջանաւարտներու համախմբումը, ուստի նպաստաւոր եկեղեցականի մը շուրջը՝ որ ուսուցչական ամբոխէն բարձրացած է պատրիարքական ամբոխը՝ չատ աւելի խորհրդաւոր ու ներշնչող բան մը ունէր անշուշտ այդ մեծաւոր միաքերուն համար՝ քան եթէ իրենց գեղի դպրոցի յարկին տակ,—պարագային յատմար զարդարուած ու պճնուած,—ծաղերու և երգերու մէջտեղ վկայականներ ստանային։ Անգիտակից գովասանքներու չսպասելիները որքան տպաւորներ յափրացուցած ու հպարտացուցած է կանուխէն, մինչ ասոնք՝ առանց ծափի, առանց երգի, առանց դրուատիքի կը թողուն վարժարանը՝ կեանքի ասպարէզը թեւակոխելու, բազմաչխատ ու պատուաբեր մրցումի մը չնորհիւ ձեռք բերուած վկայականով մը և հայրական ազդու ուխտատուն յորդորականի մը տպաւորութեանը տակ որ ուղղուեցաւ իրենց։

Ենորհակալութիւնը, զոր չատ հակիրճ կերպով յայտնեցին Մ. Պարոյրեանին, Ուսումնական Խորհուրդին և իրենց հոգաբարձութեանց և ուսուցիչներուն, անկեղծ էր և հեռը չէր կրեր բնաւ այն երկար-բարակ ճառերուն զոր երբեմն թուենթակօրէն կը սորվեցնէին չրջանաւարտին որ բեմ պիտի ելլէր յաջորդ օրը։ Առաջին գործնական փորձն էր զոր տուին այս քառասունները, գպրոցական կեանքի ու աշխարհիկ կեանքի սահմանագծին վրայ կեցած, յաջողութեան մէջ հաւատալ, աշխատութեան մէջ յոդնալն ու վայելումի մէջ պարզ ըլլալու։

Տ. Ա.

ԱՅՑԵԼՈՒԹԻՒՆ
ՎԻԼԶԵԼՄ ԿԱՅՍԵՐ ՈՒ ԿԱՅՍՐՈՒՀԻՈՅՆ
ԵՐՈՒՍԱՂԷՄ

ՄԱՍՆԱՒՈՐ ԹՂԹԱԿՑՈՒԹԻՒՆ «ԱՐԵՒԵԼՔԻ»

ԲԵՐՈՒՍԱՂԷՄ, 19 հոկտ.

Հոկտեմբերի 17ին է։ Տաք է օրը, խիստ տաք։ Ջերմաչափը, արեւի մէջ, մինչեւ սանդիկապատ 37 աստիճանը բարձրացած է, ալ երեւակայեցէք քէն ո՛րքան տաք է։

Այր ու կին, ծեր ու տղայ՝ գուրսն են ամէնքն ալ, քաղքէն դուրս։ Գերմանիոյ կայսրը կու գայ։

Եւ ահա՛, յանկարծ, թնդանօթի որոտալիր ձայներ կը լսուին, հուրրաներ օդը կը թնդացնեն, և Օգոստափառ Այցելուն՝ Վիլհելմ Բ.՝ իր Վեհաշուք կայսրուհւոյն հետ Մ. Քաղաքը կը մտնէ՝ ժպտուն ու խանդավառ, ասպետի սպառազինի և գլուխ՝ որուն վրայ կը ծածանէր թեզանն սպիտակափայլ շղարշի մը։

Օգոստափառ Հիւրը, աչքեր ու կրծքեր ձիու մը վրայ՝ կ'ընթանար զինուորական ահագին թափորի մը եռեւէն և փառաւոր քառաձի կառքի մը քովէն՝ որուն մէջ բազմած էր Աւկուստա Վիքտորիա թագուհի, Գերմանիոյ կայսրուհին՝ իր դէմն ունենալով երկու պատուակալ Տիկիններ։

Կայսերական ամոլին կը հետեւէր օսմանեան և գերմանական սպազանին՝ ձիերով և կառքերով՝ բերելով իրենց եռաւէն երկար չարք մը վնուռներու։

Նոյնն կայ. Վեհափառութիւնները չատ սիրալիր և չնորհալի կերպով կ'ողջունէին այն խանդավառ բազմութիւնը որ եկեր էր իրենց փառայեղ գալուստը ողջունելու։

Կայսերական չքասպան ու անդրավարը՝ կանգ առնելով հանդէպ վանեցւոյն որ ուղեւոր կայսեր սրբազնին կը կապուին, չքեղ ու փառաւոր, —երբեմն լեռներու ստորոտը, մերթ ծովեզերքին վրայ ու չատ անգամ, պաղատագիր դէսը, ի պէտս և ի դէմս կայս, հնանալի չարերու եղերքները,—հեռաւոր աւազանին իրենց կառքերէն ու ձիերէն լքած ողջունեցին Նոցին Վեհափառութիւնները որոնք արեւելեան հովին սառնութենէն և արեւուն չերմութենէն արդէն պարապած, բազմաթիւ զօրքերէ ողջունուելով և «Հուրրա»ներու աշապին ձայներով մեռ իրենց յաստակ կայսերական վրաններէն որ չատ կանուխէն պատրաստած էին, ինչպէս զրած էի արդէն, գեղեան գաղութին սեպհական ընդարձակ գետին մը վրայ երեւոսպէմի հիւրասիրին ծայրը։

Կէս օրին մեռ է, և տակաւին երեք ժամկայ՝ որ կայսերական ամոլը իր վերջնական մուտքը պիտի ընէ Մ. Քաղաք։ Ցաւ Տաճարէն Տամարը՝ պիտի այցելէ Բրիտանիոյ Մ. Թագուհւոյն։ Ուստի բազմութիւնը այժմէն զբաղած է բոլոր այն ճամբաները ուրկից պիտի անցնի կայսերական խումբը, և տուներու երդիքները ու պատուհանները բռնուած են։

Այն բոլոր ծանօթ եկեղեցականները որոնք քաղքիս մէջ միաբանութեան մը կը պատկանին ներկայ կը գտնուէին Մ. Ցարութեան Տաճարը, որ Զատիկ օրուան պէս զարդարուած՝ լոյսերու մէջ կ'ողողէր։

Վերջնագոյն անօրինութեան մը համաձայն, փոխանակ 3½ի 2½ին (Ը. Ե.) կազմուեցաւ կայսերական թափորը։

Վիլհելմ կայսրը Հռոսարի վնուռորական համազգեստով և ոսկեզարդ երիվարով գլուխ՝ ի գլուխ՝ կ'երեւար թափորին մէջ՝ փառաչեղ ու կարկառ նժոյգի մը վրայ՝ առաջին ու եռաւէն ունենալով հնձելաղօրքերու խումբ մը. իսկ կայսեր հնծած նժոյգին համբերութեան էր կայսրուհւոյն քառաձի կառքը ուր բազմած էր Աւկուստա Վիքտորիա՝ ճերմակներ հագած՝ ուսընդհանուր կրելով կայսերական պատուանշանին ժապաւէնը։

Երբ թափորը հասաւ Իսրայէլեան-Միութեան Ուսումնական և Արուեստական Դպրոցին առջեւ, ո՛չ այնքան հեռի կայսերական վրաններէն, հոն, յաղթական փառաւոր կամարի մը ներքեւ, կանգնած կայսրն ու կայսրուհին, և Հրէից մեծ Բարեհաճութիւնը ողջունեց Նոցին Վեհափառութեանց երջանկաբեր գալուստը ու բարեմաղթութիւններ ըրաւ՝ որոնց սեթալիր կերպով պատասխանեց Վեհ. կայսրը, մինչ «Հուրրաներ օդը կը թնդացընէին։

Թափորը՝ իր հանդիսաւոր գնացքը չարունակելով, կանգ առաւ, երկրորդ անգամ, ուրիշ յաղթական կամարի մը ներքեւ, մին քան զմեսն աւելի չքեղ, ուր տեղւոյս քաղաքապետութեան նախագահը Թուրքերէն ուղերձ մը կարդաց որ թարգմանուեցաւ գերմաներէնի։ Կայսրը իր գոհունակութիւնը յայտնեց պատշաճ խօսքերով՝ միշտ ժպտուն դիմաք։

Երբ թափորը Ցոպպէի դուռը հասաւ, ուր խառնուած էր խուռն բազմութիւն մը Գերմաններու, կայսերական ամոլը իջաւ ու մեծագործ «Հուրրաներով ողջունուեցաւ։ Հոն գերմանացի օրիորդներ, բոլորն ալ սպիտակազգեստ, ուսընդհանուր համազգեստակալ Լին գերմանական եւագդան գրօշակի երիզներովը զարդարուած և ներքաշնակ ու քնքոյշ ձայներով կ'երգէին հաւասիք մը ձօնեալ առ Վեհ. կայսրն ու կայսրուհին։ Օրիորդներէն մին ուղերձ մը մատոյց կայսրուհւոյն, որ գուրգուրանօք ընդունեց զայն։

Կայսերական թափորը՝ «հուրրա»ներու յարատեւ ձայներով, նոր բացուած ճանապարհէն մտաւ քաղքին պարտապահպէզը. հոն՝ չօք եաչաներու որոտընդոստ ձայներ ամբողջ քաղաքը կը դղրդեցնէին։

Կայսրն ու կայսրուհին, քով քովի, ինչպէս և բովանդակ աւագանին, հետիոտն, գացին մինչեւ Մ. Ցարութեան Տաճարն, անհամար բազմութեան համակրութեամբ ուրկից ու դէպքի։

Երբ հասան Տաճարին աւագ-դրան առջեւ, հոն Լատինաց Պատրիարքը՝ իր եկեղեցականներով դիմաւորեց Նոցին Վեհափառութիւնները առաջնորդեց Մ. Գերեզմանին դուռը ուր Ծունկ Պատրիարքն յանձնէն լեզուաւ Ուղերձ մը կարդալով՝ առաջնորդեց Վեհափառ հիւրերը՝ Մ. Գերեզման մտնելու, ուր Յիսուին հինգ վայրկեանի չափ։

Մ. Գերեզմանէն ելլելով՝ կայսրն ու կայսրուհին առաջնորդուեցան Ծունկ Աչխարհամատոան Տաճարն՝ ուր Պատրիարքը՝ Տ. Դաւիթեան, Նոցին Վեհափառութիւնները եկեղեցւոյն Աւագ խորանին առջեւ հրամցուց, և այն պահուն, Ծունկական գպրաց խումբը միանուագ երգեց յատնապէն գեղեցիկ տագ մը՝ եռաձայն։

Մեկնելով աչխարհամատոան Տաճարէն՝ Օգոստափառ Հիւրերը կ'անցնէին մեր Մ. Լուսաւորիչ եկեղեցին՝ ուր նախատրամատութեամբ մը կը սպասէին մեր եպիսկոպոսներէն ու վարդապետներէն ոմանք։

Կայսերական ամոլը աչադրութեամբ կը գիտէր այդ հնագարեան եկեղեցին։ Տ. Ներսէս Արեղայ Պապեան՝ որ ներկաներուն մէջ կը գտնուէր, առանց անցաւ և բաւ կայսեր անդղիերէն լեզուով—«Տէ՛ր Աբգար, այս եկեղեցին Հայոց սեփականութիւնն է և չէնքը հազար տարուան կայ։ Կայսրը խնդալով պատասխանեց վարդապետին—«Ուրա՛խ եմ, ուրա՛խ եմ»։

Եկեղեցին մեկնելով Գողգոթա այցելեցին Ծոյն Վեհափառութիւնները, և վերադարձին, ուղղուեցան դէպի Լատինաց եկեղեցին՝ որ Մ. Գերեզմանին հիւսիսային կողմն է։ Հոն կը սպասէր Լատինաց Պատրիարքը իր քովը ունենալով Ֆրանչիսկեանց միաբանութեան մեծաւորը։ Շատ սիրալիր կը թուէին տեսակցութիւնները որ տեւեցին տասը վայրկեան։

Երբ վերադարձան Պատանատեղին՝ ուր մեր Մ. Պատրիարքն հետ կը սպասէր նաև Ծունկ Պատրիարքը և որոնց միացաւ յետոյ Լատինաց Պատրիարքն ալ, Կայսրը երեք Պատրիարքներուն ձեռքերը սեղմելով՝ հրաժեշտի ողջոյնը տուաւ, և Կայսրուհին, իր կողմէ գլուխ վեհաշուք չարժուածով մը գոհունակութիւն յայտնեց։

Տաճարին խիտ մօտ՝ դէպի արեւելեան հարաւային կողմը կ'իյնայ գերմանական նորակառոյց եկեղեցին ուր այցելեցին, նոյն պահուն, վեհափառն ու վեհափառուհին։

Կայսերական թափորը միեւնոյն մեծահանդէս գնացքով ուղղուեցաւ գերմանական հիւպատոսարանը՝ ուր, երեկոեան ժամը 5ին, Վիլհելմ Բ. և կայսրուհին իրենց ներկայութեան ընդունելին՝ ազգաց Պատրիարքները, կրօնական ուրիշ չարաչուանութեանց պետերը, կառավարական բարձրաստիճան պաշտօնէութիւնը, Հրէից Բարեչաւետը, հիւպատոսական մարմինը, եւ այլն։

Երբ Տ. Ցարութիւն Մ. Պատրիարքը ներկայացաւ Կայսեր, Ն. Վեհափառութիւն հարցուց՝ «Հայոց ժամանակին Երուսաղէմ եկած է, տեսա՞ծ կը պիտի։» — «Այո՛, Տէր Աբգայ, պատասխանեց Մ. Պատրիարքը, իմ նախորդս օրով եկած է, և մինչ հանդուցեալին պատկերն ունենք Պատրիարքարանին մէջ իր իսկ ձեռագրով»։ Կայսրը չատ գոհ մնացեր է։

Երբ Մ. Պատրիարքը վերադարձաւ Պատրիարքարան, գերման հիւպատոսարանի թարգմանը Ն. Կ. Վեհափառութեան կողմէ Մ. Պատրիարքին յանձնից Բուսիոյ Թագին Ա. կարգի պատուանչանը՝ իր կայսրեայ ժապաւէնովը հանդերձ։

Նոյն պատուանչանը տրուած է նաև Ծունկ Պատրիարքին, իսկ Ածուոյ Ա. կարգինը ընծայուած է Լատինաց Պատրիարքին։

Նոյն Վեհափառութիւնները՝ երէկ, կիրակի, միեւնոյն հանդիսաւորութեամբ գացին Բէթլէհէմ ուր, առաւօտեան ժամը 9ին (Ը. Ե.) աղօթեցին գերման եկեղեցւոյն մէջ, այցելեցին յետոյ Ծննդեան Մ. Այրը ուր ներկայ էին գարձեալ ազգաց Մ. Պատրիարքներն, և յետոյ Պէթճէլէ գացին, կէս ժամ հեռու Բեթլեհէմէն ուր Գերմանական Որբանոցին մէջ գերմանացւոց կողմէ փառաւոր ճաշ մը տրուեցաւ նոցին Վեհափառութեանց։

Կէս օրէն յետոյ, վերադարձին, կայսրուհին Գերման Տաճարականներուն դիւղն այցելեց, և, երեկոյեան Օգոստափառ այցելուները Զիթենեաց լեռը բարձրանալով՝ այցելեցին Համբարձման Տեղին, ռուսական եկեղեցին ու վանքը և ուրիշ գանազան տեղեր և լուսնի լուսով վերադարձան Երուսաղէմ ուր մեծ բազմութիւն մը կը սպասէր նոցա։

Այս պահուս երբ այս տողերը կը գրեմ, մեծադղրդ կը հնչեն Գերման եռակեղեցւոյ զանգակները և կայսերական ամոլը, փառաւոր հանդէսով, պիտի երթայ եկեղեցին օրհնութեան հանդիսին ներկայ գտնուելու, և մաղթանքներ պիտի կատարուին։

Սիոնի մէջ ընդարձակ գետին մը չնորհեցաւ Օգոստափառ Սուլթանին կողմէ առ Վիլհելմ Բ.։ Պատուոնական և օրինական գործողութիւնը կատարուած են արդէն և Նոցին Վեհափառութիւններն այս երեկոյ, ժամը 4ին՝ հոն պիտի այցելեն։ Ի'քսուի թէ վանք մը պիտի հիմնուի տեղւոյն վրայ և չնորհիւնք ի մասոյ պիտի սկսին։

Մանրամասնութիւնք յաջորդով։

Վ. ՐՈՒԶԻ

ԲԱՐԻԶԻ մէջ երկու արձանները պիտի կանգնուին, մէկը ժիւլ Սիմոնի և միւսը Ալֆոնս Տօտէի յիչատակին։ Առաջինը, որուն հողը ստանձնած է Գեղարուեստից Ակադեմին, պիտի բարձրանայ Մաուզոնի հրապարակին վրայ, և երկրորդը՝ որուն նախաձեռնութիւնը ստանձնած է Գրականութեան Ընկերութիւնը, Սէնի ձախ եռակերքին վրայ՝ ուր վիպասանը գրած է իր գործերուն մեծագոյն մասը։

ԵՐԱԺՇՏԱԿԱՆ ՔՐՈՆԻԿ (*)

Բազորովին տարբեր խառնուածք ու տարբեր ոճ ունի Սառափոլ։ Ծնած է 1844ին Սպանիոյ մէկ հանդոյնին մէջ. չատ պզտիկուց եռանդուն բնաւորութիւն մը և երաժչտութեան համար արտակարգ տրամադրութիւններ ցուցնելուն՝ 6 տարեկան եղած ատենը Մարիա, և յետոյ՝ իլսազկլլա թագուհիին յատկացած թոշակին չնորհիւ՝ Բարիզի Ծոնսէրվատուարը զրկուելուս ուր Սլաս ուղղակի իր հոկտութեան տակ աշխատցուց զինքը։ 1858ին Բարիզի Ծոնսէրվատուարի տասնեին մրցանակը փայլուն կերպով վաստակէլ վերջ մինչեւ 20 տարեկան կը հետեւի Սլասի թանկագին խրատներուն։ 1861ին արուեստագիտական երկար ճամրորդութիւն մը կ'ընէ, չատ մեծ անուն կը վաստկի ինչպէս նաև գրամ զոր սակաւ պահեմի մը պէս կ'ուտէ և կուգայ մինչեւ Պաբզիչ ու Պոլիս։

Սառափոլի ճշմարիտ փառքը կը սկսի 1876ին երբ Տիկին Պլաթ Մարքա մեծանուն գաշնակահարին կը ծանօթանայ. այն ատենէն ի վեր է որ անբաժան կը պատին երկուքը և այդ թուականէն ցայսօր 1600է աւելի նուագահանդէս տուած են աչխարհի տարբեր մասերուն մէջ։

Սառափոլ որ Ամերիկի չորեքշաբթի մը կը գործածէ, բիւրերի պէս ձայն մը կու տայ անոր կոր աւելի սպիկ ձայն կրնաք կոչել. իր չարժուձևերը մերթ չատ դրթին են, մերթ չատ անկանոն, և ուսերի ցնծագին նուագածութեան կը նմանին։

Իակ իբրեւ երաժչտական կրթիչ՝ մեծ արդիւնք մը չէ ունեցած. հազիւ քանի մը հոգիներ անցողակի իր խրատները լսած են. և արդէն իր անհամեր ու եռուզեռուն բնաւորութիւնը սոխած է պինք ոչ մէկ Գոնսէրվատուարի մէջ դասաւանդութեան աւաջարկ ընդունելու։

* *

Սառափոլին ու Թոքիչին յատկութիւնները իր վրայ կը միացնէ «Աքսիչեան» Իզմիր (այսպէս կը կոչեն պինք Պէնիքչայի մէջ) որ չատ աւելի երիտասարդ և սակայն չատ ալ աւելի գործօն կեանք մը ունի։ Հազիւ 38 տարեկան է հիմնարկի Պէնիքչայի մը։ իր վարպետները եղած են Լէոնաս և մանաւանդ Վէօգան, Պէնիքչայի մէկ վաչքը, որ նախ անուանրեր մը իրեն համար՝ յանկարծ նշմարած է անոր լուսեղ սէրը և մասնաւոր խանդաղատանք ու խնամք տածած է անոր նկատմամբ։ Իզմիր չատ խորունկ յարգանք մը ունի իր հանդուցեալ վարպետին համար և կրկնելէ Թէ անցեալ տարի անոր տրամին չնորհեան համար 4,000 ֆրանք նուիրած էր։ Անձնապէս, Իզմիր համակրելի ու անկեղծ դիմք մըն է և անջինչ տպաւորութիւն մը կը ձգէ ունկնդիրներուն վրայ։ Իր չարժահաղորդութիւնը չատ պարզ ու չատ ալ վարժ է. ամէն խոչոր յատկութիւններ տրուած են իրեն. Թոքիչին խորունկ չէնքը, Վինեավքիին եւանդը, Սառափոլին թեթեւ ու չնորհալի ճպատի չարժուձևերը։

Բարիզցիները դեռ մինչեւ 4—5 տարի առաջ չէին ճանչեր զինքը և սակայն անցեալ տարի ամէնախորհրդի հիացում մը ունեցան իրեն նկատմամբ. բարեհաճ մէկը կը գրէր այն ատեն լինայ «Այսօր Իզմիր լսեցինք Գոնսէրթ Գօլոնիի մէջ. իր ենքնուբեռնասիոնը անհաւատալի կերպով խորունկ ու չնորհալի է. 12 անգամ որոշորատ ու նուագ չէ տեսնուած ծափահարութիւններով բեմ կանչեցինք, վասն զի անբաւարարելի կերպով երգել տուաւ իր ջութակին Պաղին ասնաք անուն վիճեսոր, կարծես ուրիշ կրակ մը կայ իր ներքինին որ քեզի կը փոխանցի»։ Արդարեւ բազմահոմանի են Իզմիր յատկութիւնները. մարդուն սիրտը սեղմելու չափ մելամաղձիկ չեշտեր կամ դասականներուն յատուկ վանմութիւն մը և կամ հունդարական հատուածներու առոյգ ու զարմադարձիկ ելեւէջները ամէնքն ալ կատարելութեան աստիճանի մէջ ի'սպասցայտ. և պէտք է աւելցնել Թէ աչխարհի դրեթէ լաւագոյն ջութակն ալ իր ձեռքը կը դնեու. Սպասաւիրատ ջութակագործին ճեռքիվ կոչուած նշանաւոր ջութակն է այս զոր ձեռք անցընելու համար 26,000 ֆրանք վճարած է։

Այդ գործիքը և ձեռքն էր որ անցեալ տարի Ամերիկա դնաց և չորս ամսուան մէջ 100 նուագահանդէս տուաւ ահագին յաջողութիւն և դրամ վաստկելով. բայց չի կրցածէք Թէ այդ դրամը վատնեց։ Ինքը, որ նաև տաղանդաւոր երգչուհիի մը ամուսինն է, իր տպագային վրայ խորհելէ առաջ, Պելճիքացիներուն գեղարուեստական կրթութեան զարգացումին ալ կը նը-

(*) Շար. երեկի թիւեն եւ վերջ։

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԳՈՒՅՔԵՐԻ ՎԱՃԱՌՔԻ ԵՎ ԳՆՈՒՄԸ ԿԱՐԳԱՎՈՐՈՂ ՀԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ՆԱԽԱԳԱՀ

Ս. ՓԱՓԱԶՅԱՆ, Ա. ՏԱՏԵՈՍԵԱՆ, Ա. ՆԱՀԱՊԵՏԵԱՆ, Ա. ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆ, Ա. ՄԱՆՈՒԿ

Հիմնուած ի 1828

Տարեկան բաժանորդագին՝ Ս. Պետերբուրգ, 8 ռուբլի։
Վիճեցայ ամսոյ բոլոր օրերուն։

Խմբագիր-Հրատարակիչ Ա. Ա. ՍՈՒՐԵՆԵԱՆՑ։

Ս. Պետերբուրգ ի Տարեկան ցուցակեն
1899 Տարուոյ
ԳՈՐԾ ՕՐՈՑՑԵՑ
ԱՐՁԱԿ. ՎԱՃԱՌՔԻ։

Ծանրագին նորութիւն մը ի Ս. Պետերբուրգ։

Ս. ՓԻՆԷՍԻ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԻՒՆ

Ս. Պետերբուրգ ի Տարեկան ցուցակեն
1899 Տարուոյ
ԳՈՐԾ ՕՐՈՑՑԵՑ
ԱՐՁԱԿ. ՎԱՃԱՌՔԻ։

(գին 1 ռուբլի)

ԵՍԻԼ ՈՒՐՑՈՒՄԸ

Ա.

ԳՐՈՂ ՄԱՐԴԻԿ ՎԱՀԱՆ

— Ինչո՞ւ ես այդպես տխրել, Ռուբեն, ասա՛ ինձ, ինչո՞ւ ես այդպես տխրել, ինչո՞ւ ես այդպես տխրել, ինչո՞ւ ես այդպես տխրել